

# Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA-IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERȚIUNILOR:

Un cm<sup>2</sup> 60 bani pentru o dată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român,  
Sibiu, str. 1 Mai nr. 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 25 lei  
Cont nr. 49.8.01

## Indreptător credinței

Înalt Prea Sfințitul Dr. Nicolae Mladin, Mitropolitul Ardealului, împlinește, în 6 decembrie 1974, vârsta binecuvântată de șaiszeci ani.

Există oameni a căror misiune în lume se profilează încă din adolescență, care urmează fidel vocația lor, fără a se abate de la ea.

Viața și activitatea Înalt Prea Sfinției Sale îl așază în rîndul acestor fel de oameni. „Terminînd liceul”, a spus Înalt Prea Sfinția Sa cu prilejul alegerii de Mitropolit al Ardealului, „am socotit că mă pot realiza mai deplin pe calea teologiei.”

După treizeci și unu de ani de activitate se poate spune că și-a realizat vocația, închinîndu-și viața fără abateri slujirii lui Dumnezeu și oamenilor prin cuvînt și faptă, de la catedră și amvon, prin grai viu și prin scris.

Din punct de vedere cronologic activitatea sa se împarte în două părți bine distincte: ca profesor de Teologie Morală la Institutul Teologic din Sibiu (1 octombrie 1943 pînă la 11 iunie 1967) 24 ani și ca arhiepiscop (din 11 iunie 1967 pînă în prezent) mai bine de 7 ani.

Între aceste două etape nu este o frîntură, un hiat, ci urmează o linie dreaptă, continuă, ascendentă de slujitor al Cuvîntului lui Dumnezeu, întîi în ipostaza de preot teolog și apoi în aceea de arhiepiscop teolog, fiindcă în Ortodoxie teologia este o funcție esențială a Bisericii, fără să fie despărțite. Grijile multe administrative ale Mitropoliei, diferitele misiuni în țară sau străinătate nu au micșorat misiunea sa de vestitor și îndreptător al credinței, ci au făcut să-i se îmbogățească conținutul și să-i lărgască aria de răspîndire.

Înalt Prea Sfinția Sa a înțeles de la început că între îndatoririle de căpetenie ale teologului și ierarhului, deopotrivă, este aceea de a vesti Evanghelia mîntuirii, de a fi tîlmăcitor al tainelor dumnezeiești, propovăduitor „cu vreme și fără vreme” al adevărului divin, paznic neadormit și „îndreptător al credinței”, cum atît de adecvat se arată aceasta în troparul Sf. Ierarh Nicolae.

De altfel cînd îl pomenesc credincioșii pe ierarh, deci cînd se roagă întreaga Biserică pentru el, cer de la Dumnezeu să-i dăruiască deplină sănătate trupească și sufletească spre a învăța și a îndrepta cuvîntul adevărului.

Credincios acestei misiuni, care i s-a dat de Sus prin hirotonirea întru arhiepiscop, Înalt Prea Sfințitul Mitropolit Nicolae a împlinit-o și o împlinește cu dragoste și rîvnă greu de egalat. Credem că nu este pentru el o bucurie mai mare și o satisfacție mai deplină decît atunci cînd propovăduiește Cuvîntul lui Dumnezeu în fața credincioșilor, cînd simte că le luminează mințile și le încălzește inima, determinîndu-i spre fapte bune spre slava lui Dumnezeu și binele semenilor.

Pe lîngă alte însușiri pe care le are și prin care se face apropiat de oameni, Înalt Prea Sfinția Sa este un predicator consacrat. Propovăduirea sa — scrisă sau orală — este directă, limpede, convingătoare și plină de dinamism mobilizator. Cuvîntările, articolele sale din Telegraful Român, pe care l-a condus timp de 19 ani; minunatele cateheze pe care le publică în prezent sub titlul generic: „Credința noastră” ni-l înfățișează nu numai ca pe un teolog înzestrat cu darul perspicacității,

ci și ca pe un orator de seamă, ca pe un slujitor neobosit al Cuvîntului lui Dumnezeu.

Desigur ar fi multe de spus despre scrisul și propovăduirea permanentă a Înalt Prea Sfinției Sale, despre caracterul ei înnoitor, actual, în strînsă legătură cu problemele care îl frămîntă pe



credinciosul de azi. Noi ne mărginim să creionăm aici cîteva aspecte ale activității sale de „îndreptător al credinței”.

Mai întîi, propovăduirea sa este străbătută de un puternic „hristocentrism”. Nu este propovăduire — scrisă sau orală — în care Înalt Prea Sfinția

Sa să nu aducă în centrul ei pe Iisus Hristos, Dumnezeu și om, în care și prin care se rezolvă cele mai adînci frămîntări și probleme spirituale ale credincioșilor.

„Mie a vieții este Hristos” (Filip. 1, 21), cum se intitulează programatic unul din studiile sale din tinerețe; sau „Iisus Hristos și viața morală a credincioșilor”, pot fi socotite ca puncte de reper pentru strădania sa de a-l aduce pe Hristos în centrul vieții credincioșilor. Prin Iisus Hristos ajungem la Tatăl ceresc, prin Iisus am dobîndit mîntuirea din păcat și am dobîndit viața veșnică. Iisus Hristos este Răscumpărătorul și Modelul vieții noastre. Creștinul adevărat trăiește cu Hristos și în Hristos nu singur, individual, ci prin Biserică. Biserica este Trupul tainic al lui Hristos și noi sîntem unii altora mădulare. Viața în Hristos se întreține prin credință, care nu este o teorie, ci o putere vie dată de Dumnezeu prin care credinciosul stă în permanentă comuniune cu Ziditorul său.

Cuvîntările sale arată puterea și binefacerile credinței, darurile ce le are credinciosul prin Sfintele Taine, dar în același timp ele previn pe credincios că există și o credință rătăcită care nu mîntuie, care se abate de la adevărurile descoperite de Dumnezeu și predate de Biserică spre mîntuirea noastră. În această latură Înalt Prea Sfinția Sa se dovedește un apărător al dreptei credințe și un îndreptător al ei, după chipul Sfințului Ierarh Nicolae patronul său.

O altă caracteristică și tematică a propovăduirii Înalt Prea Sfinției Sale este caracterul optimist, plin de încredere în puterile spirituale ale omului. Omul în diferitele lui preocupări și îndatoriri ce le are în viață este adeseori așezat sub reflectorul cugetării și propovăduirii sale. Iisus Hristos s-a făcut om, ca să înnoiască firea omenească, să facă să se nască „omul cel nou”, omul desăvîrșit, omul dezrobît de patimi, capabil să pună în valoare puterile lui spirituale. Demnitatea omului, valoarea lui, libertatea și dragostea, grija pentru condiția umană în care este chemat să se afirme în zilele noastre sînt teme predilecte pe care Înalt Prea

(Continuare în pag. 2)

## La aniversarea a 60 ani

În anul acesta, la prăznuirea Sfințului Ierarh Nicolae, Arhiepiscopul Mirei Lichiei, „îndreptător al credinței” și „chip al blîndeței”, se adaugă sărbătorirea, de către clerul și credincioșii din Arhiepiscopia de Alba Iulia și Sibiu, a aniversării celor 60 de ani ai altui „îndreptător al credinței” și „chip al blîndeței” și anume ai Arhiepiscopului nostru, Î. P. S. Sa Dr. Nicolae Mladin.

De pe culmea acestei aniversări, prețuitul nostru sărbătorit poate privi, cu împăcare sufletească, sușul continuu pe care l-a străbătut în acest răs-timp: ca fiu de miner hunedorean, din timpul unei copilării și adolescențe pline de lipsuri și privațiuni la anii tinereții, ca preot-profesor, care socotea ca misiune a vieții sale altarul și catedra, amvonul și condeiul, și pînă la maturitatea bărbăției, cu încununarea strădaniilor sale, ca ierarh și conducător al destinului Bisericii și credincioșilor români din Transilvania.

Meditînd, la acest sărbătoresc popas, asupra activității și personalității Î. P. S. Sale, sufletul nostru se simte copleșit de cele mai pioase simțăminte de respect, devoțiune și atașament, dar totodată și răscolit de un noian de gînduri și întrebări.

Într-adevăr, cine ar putea cuprinde în cîteva rînduri rodnică și multiplă activitate de profesor și ierarh a Î. P. S. Sale? Căci, a înșira nenumăratele titluri de studii, articole și conferințe de teologie morală și pastorală, magistrarele cuvîntări și predici, mișcătoarele pastorale, îndemmurile la acțiunile patriotice și obștești, contribuția cu cuvîntul și cu scrisul la lupta pentru pace, aportul adus pe tărîmul vieții ecumenice interne și externe, apolo-gia ideilor de libertate națională și dreptate socială, activitatea pentru consolidarea credinței strămoșești în sînul credincioșilor români, misiunile la români

(Continuare în pag. 2)



## Vizită frățească

La invitația înalt Prea Sfințitului Mitropolit Iustin al Moldovei și Sucevei, între 6 și 10 septembrie a.c., înalt Prea Sfințitul Mitropolit Nicolae al Ardealului, împreună cu P. S. Episcop-vicar Emilian Rășinăreanul și P. C. prof. Isidor Todoran, rectorul Institutului Teologic Universitar din Sibiu, au făcut o vizită în Arhiepiscopia Iașilor și Mitropolia Moldovei și Sucevei.

Astfel, vineri, 6 septembrie 1974, oaspeții transilvăneni au vizitat Mănăstirea Bistrița, unde au fost întâmpinați de P. S. Episcop-vicar Adrian Botoșăneanul și starețul mănăstirii, P. C. arhim. Dionisie Velea. În aceeași zi, însoțiți de I. P. S. Mitropolit Iustin al Moldovei și Sucevei, oaspeții au vizitat Mănăstirea Agapia, unde a primit explicații în legătură cu istoricul mănăstirii, cu pictura lui N. Grigorescu și cu viața duhovnicească din această mănăstire, din partea P. Cuv. Monahii Macrina Toderuț, locuitoare de stareță. Aici I. P. S. Mitropolit Iustin a adresat oaspeților un cuvânt de bun venit, la care a răspuns I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului.

### „... Se-aude clopotul la schit“

Existente sau dispărute, oricum ar fi, urmele trecutului sînt urme neșterse. Altcum, n-am mai vorbi de ele...

Intr-o poiană încântătoare de pe culmea muntelui Plăișor (jud. Alba) — după ce i-au snopit în bătaie pe invadatorii turci pe Cîmpul Pîinii (oct. 1479) și i-au alungat din țară — străbunii au durat o bisericuță de mulțumită. Pierită în volbura veacurilor, pe vatra ei a apărut în secolul 18 „o țir de schit“, ca un grăunte de muștar, ctitorul lui e vrednicul călugăr luptător pentru „legea strămoșească“ și dreptate, Sofronie de la Cioara, canonizat (trecut în rîndul sfinților) în oct. 1955. Viețuitorii schitului împărțeau acolo „învățatură de pomeană“, gratuită, copilașilor de prin împrejurimi.

În schimnicia lui Sofronie pătrundeau mereu știri înfricoșătoare despre năpăstuirile la care românii ortodocși din Transilvania erau supuși cu cruzime de stăpînirea habsburgică și de vîlădicii uniți de la Blaj. Urgia s-a abătut curînd și asupra acestei pașnice așezări călugărești; cătane împărătești l-au „spart“ (demolat) și l-au nimicit. Sofronie a încins atunci sabia întru apărarea credinței din străbuni și a dreptului la viață pe care opresorii vremii îl refuzau celor de un neam cu el. Doi ani de zile — sprijinit de credincioși — Sofronie a fost stăpînul necontestat al sudului Transilvaniei. Guvernul împilator tremura la auzul lui, iar vîlădica Petru Pavel Aaron s-a refugiat de la Blaj la Sibiu.

Pe vatra schitului pierit din „mila“ chesarcraiască a Mariei Terezia, osîrdia localnicilor — stîrnită la treabă de inimosul preot Constantin Oancea, din Cioara, mutat și el întru odihna cea fericită — a ridicat un alt schit, care pomenește peste ani și peste vremi de necazuri care au fost și de vredniciei românești care nu se dau uitării. Așa a luat ființă schitul Afteia.

Intr-acolo a sîrguit — din încredințarea Arhipăstorului Bisericii ardelene, I. P. S. Mitropolit Nicolae Mladin — înspre seara zilei de 20 mai a.c., cu însoțitorii de rigoare, vîlădica tînăr și inimos de la Sibiu, Prea Sfințitul Episcop-vicar Emilian Birdaș Rășinăreanul, săvîrșind cele rînduite de pravila bisericească ortodoxă atît pentru ruga de seară a vecerniei cît și pentru liturgia arhierască de a doua zi.

Valuri de credincioși în costume „naționale“ s-au urnit cete-cete din așezările lor de pe culmi și văi spre a evoca în rugi anume întocmite pe sfinții cuviosi mărturisitori Sofronie și pe bravii din preajma lui, care „sub puterea Ierusalimului stînd“, au adevărat că nu ne trebuie întocmiri din-afară pămîntului străbun cîtă vreme le avem pe ale noastre.

Rugile acestea — cuprinse în *Acatistul* închinat luptătorilor pentru Lege și dreptate socială, pe care Biserica Ortodoxă Română i-a trecut în rîndurile sfinților, canonizîndu-i în anul 1955 — vor răsuna periodic, de-acum încolo, nu numai la Afteia ci și la Săliște și în alte locuri ale pămîntului lor.

Rîvna spre luminare a minții, pe care o susținea școala lui Sofronie așa cum se putea — și cît s-a putut — astăzi este stimulată și alimentată de așezăminte înaintate ale vieții înnoite pe care o trăiește întregul nostru popor, ctitor și beneficiar al civilizației și culturii socialiste.

Gr. M.

După masă, înalții oaspeți au vizitat Mănăstirea Văratec, unde au fost primiți de P. C. stareță Nazaria Niță. Și aici, cei doi înalți ierarhi au rostit cuvîntări ocazionale, arătînd legăturile culturale și bisericești de totdeauna dintre Transilvania și Moldova.

În 7 septembrie a.c., înalții oaspeți au vizitat Mănăstirea Sihăstria, la care ocazie I. P. S. Mitropolit Iustin a făcut o prezentare a obștii călugărești și a vieții duhovnicești din această mănăstire, iar I. P. S. Mitropolit Nicolae a rostit un scurt cuvînt despre viața monahală în actualitate.

În drum spre Mănăstirea Neamț, a fost vizitată Mănăstirea Secu, aflată în restaurare capitală, precum și valoroasa colecție de obiecte bisericești de aici.

La Seminarul Teologic de la Mănăstirea Neamț, oaspeții și însoțitorii au fost primiți de P. C. Constantin Sîrbu, directorul Seminarului și de corpul profesional al școlii. După vizitarea clădirilor școlii și a vechii ctitorii mușatine, biserica Înălțării Domnului, ca și a bibliotecii și a colecției de obiecte bisericești, oaspeții s-au întors la Iași, vizitînd în trecere reședința Episcopiei Romanului și Hușilor.

În ziua de 8 septembrie a.c., la orele 10 (praznicul Nașterii Maicii Domnului), I. P. S. Mitropolit Iustin al Moldovei și Sucevei și Nicolae al Ardealului, P. S. Episcopi-vicari Adrian Botoșăneanul și Emilian Rășinăreanul, înconjurați de un sobor de preoți și diaconi, au slujit Sf. Liturghie în Catedrala mitropolitană. La sfîrșitul Sf. Liturghii, I. P. S. Mitropolit Iustin al Moldovei și Sucevei a rostit o cuvîntare, arătînd semnificația acestei sărbători. În continuare I. P. S. Sa a arătat că în Biserica noastră este un obicei ca ierarhii să se întîlnească și să slujească împreună — aceasta explică prezența la acest praznic al înalților oaspeți transilvăneni, în frunte cu I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, prilej de mare bucurie pentru ierarhii, clerul și poporul dreptcredincios din Arhiepiscopia Iașilor.

Subliniind contribuția Bisericii Ortodoxe Române în decursul veacurilor la făurirea și menținerea unității noastre naționale, I. P. S. Mitropolit Iustin a mulțumit reprezentanților Bisericii Ortodoxe transilvănene, care prin vizita și împreună-slujirea de astăzi, au prilejuit mare bucurie clerului și poporului dreptcredincios de pe meleagurile moldovene.

Mulțumind I. P. S. Mitropolit Iustin pentru invitația și primirea făcută, I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului și-a exprimat bucuria că înțîistătorul Bisericii ort. rom. din Moldova, I. P. S. Mitropolit Iustin și-a început activitatea de arhipăstor ca Mitropolit la Sibiu, unde, deși a stat numai un an, a lăsat urme neșterse în sufletele clerului și credincioșilor din Mitropolia Ardealului. Amintind că unitatea de limbă a poporului nostru a făcut ca „vechile cazanii“ să circule în toate țările locuite de români, I. P. S. Sa a subliniat că forța poporului nostru a fost și în trecut și va fi și în viitor unitatea lui, de care se leagă astăzi făurirea unei societăți noi, în care predomină dragostea, pacea și omenia, trăsături de bază ale poporului nostru, care i-au adus un înalt prestigiu în lume. I. P. S. Sa a încheiat, exprimînd dorința vie a tuturor de a păstra și întări unitatea noastră religioasă și națională, fiind toți una în dragostea față de glia strămoșească, față de Biserică și față de Patrie.

În după-amiaza aceleași zile, înalții oaspeți au vizitat Centrul eparhial din Iași, biserica Sf. Gheorghe, biserica Sf. Trei Ierarhi, biserica Golia, biserica Galata, mănăstirea Cetățuia, schitul Bucium și cartierul universitar din dealul Copoului.

În 9 septembrie a.c., oaspeții conduși de P. S. Episcop-vicar Adrian Botoșăneanul, au plecat spre județul Suceava, vizitînd în drum bisericile monumente istorice din Hîrlău și Botoșani. La Suceava, au vizitat Mănăstirea „Sf. Ioan cel Nou“, iar după masă au plecat la Rădăuți, unde au vizitat biserica Sf. Nicolae, vechea necropolă domnească a Bogdăneștilor. După aceasta au vizitat Mănăstirile Sucevița și Moldovița.

Marți, 10 septembrie, după ce au vizitat biserica Voroneț, I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului și însoțitorii și-au continuat drumul de reîntoarcere la Sibiu, cu sufletele încărcate de impresii de neuitat, privind minunatele plaiuri și ctitorii moldovene ca și importante și multiple realizări din Arhiepiscopia Iașilor.

Această vizită va rămîne înscrisă ca un moment însemnat în strădaniile comune, închinată unității noastre bisericești și naționale, ca un simbol al legăturilor și dragostei frățești existente totdeauna între fiii aceluiași popor, ce viețuiește de o parte și de alta a Carpaților.

R.

## Îndreptător credinței

(Urmare din pag. 1)

Sfinția Sa le înfățișează în scrisul și cuvîntările sale, în lumina învățaturii creștine. De aceea predicile sale au un caracter social, un caracter prin care îl ajută pe credincios să fie un factor pozitiv în societate. „Omul, zice înalt Prea Sfinția Sa, este ca un pisc în care se întîlnesc lumea materială și biologică cu lumea spirituală. De aceea există o solidaritate între om și natură, o legătură strînsă indisolubilă... Dar omul e și stăpînul naturii, o ființă activă care stăpînește natura și o transformă.“ Valoarea și superioritatea lui stă în aceea că el are suflet, are rațiune prin care cunoaște Adevărul, are sentiment prin care poate alege și sesiza binele și frumosul și are voință prin care le poate realiza. În scrisul și cuvîntările sale sînt prezentate învățăturile creștine care îl ajută pe om să intre în comunime cu Dumnezeu, cu natura din jurul său și cu semenii săi.

În sfîrșit, dorim să amintim încă o latură a propovăduirii sale: aceea din care reiese încrederea sa în puterea creatoare a fiilor poporului nostru, în mărețele idealuri și realizări din Patria noastră în acest „timp de aur“ al înfloririi ei socialiste.

Înalt Prea Sfințitul se dovedește de fiecare dată, cînd ia cuvîntul sau așterne pe hîrtie gîndurile sale, un înflăcărat și luminat patriot.

Cunoscător deplin al trecutului poporului român și al trecutului Bisericii Ortodoxe Române — mai ales al aceleia din Transilvania — asupra căreia a scris studii temeinice — s-a manifestat ca un fervent susținător al fidelității Bisericii strămoșești față de viața poporului nostru în toate timpurile. Ca una care l-a mîngîiat și sprijinit să-și realizeze mărețele idealuri de libertate socială și națională, în vremurile de asuprire prin care a trecut, Biserica este înfățișată și azi în propovăduirea înalt Prea Sfințitului Mitropolit ca sprijinătoare și vestitoare ale mărețelor idealuri de independență și suveranitate, de înălțare spre noi culmi de cultură și civilizație a poporului nostru.

Am înfățișat în aceste puține rînduri cîteva din articulațiile principale ale bogatei activități de slujitor al Cuvîntului lui Dumnezeu, a înalt Prea Sfințitului Mitropolit Nicolae, ca pe un omagiu din partea credincioșilor care se împărtășesc, de fiecare dată, din cuvîntul său înaripat și ziditor de suflete.

† VASILE

Episcopul Oradiei

## La aniversarea a 60 ani

(Urmare din pag. 1)

din U.S.A. și Canada, difuzarea teologiei românești peste hotare etc., etc., ar însemna puțin lucru.

Mai hotărîtoare ni se pare în inițierea, conducerea și călăuzirea acestor binecuvîntate activități, însăși personalitatea I. P. S. Sale. În această privință, ne-am opri, în acest moment festiv, asupra unui amănunt caracteristic, legat de personalitatea I. P. S. Sale, de chipul său trupesc, oglindă a sufletului său.

Evocînd zilele și nopțile de studii și meditații, chemările de dascăl și propovăduitor, precum și înaltele sarcini de conducător și îndrumător al celor încredințați arhipăstoririi sale, chipul I. P. S. Mitropolit Nicolae pare a păstra mereu aceeași pecete: de la privirea gravă-serioasă a bărbatului conștient de răspunderea care-l stăpînește, la voioșia senină a celui care se bizuie pe ajutorul haric al lui Dumnezeu și pe robustețea morală a păstoritorilor săi. Acest chip intruchipează parcă o chemare stăruitoare la desăvîrșire morală, proprie și a semenilor. Este privirea severă dar și înduioșată a păstorului, care veghează cu înțelepciune, cu purtare de grijă, dar cu hotărîre nestrămătată, asupra sufletelor noastre.

Privirea I. P. S. Sale ne descoperă o nemărginită iubire de oameni, o blîndețe îngerească, plină de îngăduire și înțelegere. Însă, în cumpăna acestei priviri, ghicim și chemarea la urmarea lui Hristos, la împlinirea voinței lui Dumnezeu și a îndatoririlor noastre ca fii credincioși ai patriei noastre.

Privirea I. P. S. Sale cucerește, mobilizează și odihnește; ne cheamă să-i răspundem, să-l înconjurăm cu toată căldura și ascultarea noastră.

La sărbătorirea I. P. S. Sale, am dori ca o modestă mărturie a atașamentului nostru să o exprime darul pe care i-l aducem, un panou sculptat, care înfățișează în chip plastic sinteza vieții religioase și bisericești a Transilvaniei, idee scumpă I. P. S. Sale și nouă tuturor, precum și sincera noastră urare: Întru mulți ani înalt Prea Sfințite Părinte Mitropolit!

† EMILIAN RĂȘINĂREANUL

Episcop-vicar



## O pagină specială de lumină din anul 1974

Sub cerul minunat al Patriei, în fața întregului popor român, a răsunit măreț în anul pe care-l încheiem, spre toate cele patru zări, jurământul primului bărbat al țării, noul ales Președinte al Republicii Socialiste România, Domnul Nicolae Ceaușescu.

Jur, a răsunit cutremurător, în primul rînd să slujesc cu credință Patria. Aceasta înseamnă bunăstare pentru țară, pentru popor, pentru prezent, pentru viitor.

Jur, a răsunit în al doilea rînd cuvîntul primului cetățean al Republicii, să respect și să apăr Constituția și legile țării. Aceasta înseamnă libertate de conștiință și de gînd.

Jur, a răsunit în al treilea rînd cuvîntul Domnului Nicolae Ceaușescu să promovez neabătut politica externă de prietenie. Aceasta înseamnă: Pace între popoare; pace cu cei din apropiere, pace cu cei de departe, pace în toată lumea.

Jur, a rostit Președintele în al patrulea rînd, că-mi voi face întotdeauna datoria cu cinste și devotament. Acest jurământ înseamnă: Dreptate, dreptate adevărată, pe care Președintele Nicolae Ceaușescu a trăit-o, a simțit-o și a purtat-o cu sine.

Un om drept, dublat de omul înțelept și bun, e nevoie să se afle în orice loc de răspundere și mai ales în locul de cea mai mare răspundere, care se află acolo la conducerea unui Stat.

Republica Socialistă România e mîndră și e fericită că are în fruntea ei un astfel de om, omul visat întotdeauna de popoare.

Președintele țării noastre poartă această întreită cunună: De om drept, bun și înțelept. De aceea alegerea lui în funcția de Președinte al Republicii a făcut să se reverse peste țară, în momentul solemn al alegerii Domniei Sale, o răsufflare de bucurie, de ușurare, de încredere în viitor și de liniște pentru prezent.

† JUSTINIAN MARAMUREȘANUL  
Episcop-vicar

După terminarea Te-Deumului, Î.P.S. Mitropolit Nicolae al Banatului a rostit un cuvînt de salut în limba franceză, arătînd bucuria poporului român de a găzdui la București Conferința Mondială a Populației și, paralel, Tribuna Populației, precum și bucuria Bisericii Ortodoxe Române și a tuturor cultelor religioase din România pentru această manifestare organizată de O.N.U. în cadrul „Anului Mondial al Populației”. Din partea C.E.B. a răspuns Dr. Richard Fazelay (S.U.A.).

Cezar Vasiliu

## „Urmează-mi!”

Matei 9, 9

Despre Sf. Ap. Matei citim în Evanghelia care-i poartă numele: „Apoi trecînd Iisus de acolo, a văzut șezînd la vamă un om care se numea Matei și i-a zis: Urmează-mi. Și acela s-a sculat și i-a urmat” (Matei 9, 9).

Cine era Matei? Spre deosebire de primii patru ucenici aleși de Domnul, Petru și Andrei, Iacob și Ioan, oameni săraci și simpli, cu puțină învățatură cîta puteau avea niște pescari, Matei avea o bună stare materială și cunoștințe mai multe. Matei era vameș, adică strîngător de dări. Pe atunci vameșul nu era ceea ce știm că este un funcționar de azi, care încasează impozitele fixate de stat și le varsă statului. În vremea aceea și în alte locuri, vameșul era cel care stabilea pentru fiecare cetățean, după socotința lui, ce impozite va plăti și din ele își păstra pentru sine cît socotea că poate opri, iar statului îi dădea o sumă potrivită cu mărimea teritoriului în care strîngea dările. Astfel vameșii făceau mari nedreptăți, erau temuți și nu se bucurau de prețuirea nimanui. Spre mirarea tuturor celor din jurul său, Mîntuitorul s-a adresat unuia din acești vameși și i-a zis: „Urmează-mi!” El îl cheamă pe vameșul Matei de la o slujbă la o altă slujbă și anume la aceea de apostol.

Pentru iudei fapta Mîntuitorului este de neînțeles, deoarece ei considerau că vameșii sînt niște suflete pierdute, cu neputință de îndreptat, care meritau a fi osîndiți și nimic altceva. Poate că și pentru unii dintre noi, alegerea aceasta a lui Matei este greu de înțeles. Dar între ceea ce înțeleg acești creștini și ceea ce cunoștea Mîntuitorul, ca Dumnezeu, despre cei din jurul Său, deosebirea este cît se poate de mare. Mai întîi, Domnul Hristos cunoștea păcatele cele mari ale lui Matei vameșul. Dar, cu privirile Lui care merg dincolo de ce se vede în afară și ajung în tainele sufletelor, Domnul vede în Matei o anumită zdrobire sufletească, o stare de căință pentru nedreptățile lui, simte mărinimia sufletului lui Matei. Cu alte cuvinte, Iisus vede în inima lui Matei vameșul, un ogor bun a primii sămînța cuvîntului lui Dumnezeu și gata a da roade. De aceea îi zice simplu: „Urmează-mi”. Nu avea nici o însemnătate că semenii lui Matei îl osîndeau. Domnul nu găsește în sufletul acestui vameș o stare de trufie și împietrire, de prefăcătorie sau viclenie. Dacă el ar fi fost așa, nu i-ar mai fi încredințat o slujerie sfîntă în locul celei pe care a avut-o. Spre deosebire de toți cei din jur, Mîntuitorul află în Matei un duh de smerenie pe care fariseii, cărturarilor și învățătorii de lege nu-l aveau. Pe acești slujitori ai lui Dumnezeu, legați sufletește mai mult de litera decît de duhul legii vechi, de împlinirea în afară a formelor religioase, fără a pune în ele dragoste adevărată de Dumnezeu, Iisus nu-i cheamă pe nici unul la treapta apostoliei. Dar El nici nu îndepărtează pe nimeni de la Împărăția Sa. El este plin de milostivire. Pe vameșul Matei îl cheamă la slujba cea sfîntă tot dintr-un simțămînt de adîncă milostivire. Această latură a inimii Mîntuitorului o înțelegem din cuvintele Sale spuse cu alt prilej: „N-am venit să chem pe cei drepti, ci pe cei păcătoși...”. Cuvîntul „drept” se referă aici la acei slujitori grijulii ai legii vechi care erau însă lipsiți de căldura evlaviei. Prin cuvîntul „păcătoși”, Domnul îi numește pe iudeii care l-au supărat pe Dumnezeu cu păcatele lor, dar s-au lăsat de ele și au luat hotărîrea să se îndrepte. Mila Sa dumnezeiască, Mîntuitorul o exprimă chemînd la Sine pe cei păcătoși, între care era și Matei vameșul și care va deveni Apostol al Domnului.

Această întîmplare este cît se poate de semnificativă pentru viața noastră creștinească. Ea ne arată că oricît de decăzut ar fi cineva din punct de vedere moral, oricît de netrebnic ar fi, totuși poartă în sine o licărare de bine cu ajutorul căreia și al Părintelui ceresc, poate răspunde chemării Mîntuitorului Iisus Hristos, la îndreptare, atunci cînd El ne zice asemenea lui Matei: „Urmează-mi!”

Așadar, nici unuia dintre noi, care ascultă chemarea Domnului și părăsește păcatul, calea sluiirii lui Dumnezeu și a oamenilor nu-i este închisă.

Pr. prof. Anatolie Zarea

## Informații interortodoxe și ecumeniste

● La invitația Prea Fericitului Părinte Patriarh Justinian între 4—8 iunie 1974 a avut loc la Mănăstirea Cernica de lângă București o Consultație interortodoxă, cu tema: „Mărturisirea lui Hristos astăzi”, organizată de Comisia „Misiune și Evanghelizare” a Consiliului Ecumenic al Bisericilor.

La Consultație au participat ierarhi și teologi din Patriarhia Ecumenică, Patriarhia Alexandriei, Patriarhia Antiohiei, Patriarhia Ierusalimului, Biserica Ortodoxă Rusă, Biserica Ortodoxă Sîrbă, Biserica Ortodoxă Română, Biserica Ortodoxă Bulgară, Biserica Ortodoxă din Cipru, Biserica Ortodoxă din Grecia, Biserica Ortodoxă din Polonia, Biserica Ortodoxă din Finlanda, precum și din Biserica Armeană și din Biserica Siriană din India de Sud.

Lucrările Conferinței s-au deschis printr-un Te-Deum, oficiat de un sobor de slujitori în frunte cu P.S. Episcop Dr. Antonie Ploieșteanul, vicar patriarhal, în prezența Î.P.S. Mitropolit Justin al Moldovei și Sucevei și a P.S. Roman Ialomiteanul, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Bucureștilor.

În numele Prea Fericitului Patriarh Justinian, Î.P.S. Mitropolit Justin a salutat pe participanți exprimînd bucuria Bisericii Ortodoxe Române de a fi găzduit această consultație la București. A răspuns Past. Dr. Emilio Castro, directorul Comisiei „Misiune și Evanghelizare” a Consiliului Ecumenic al Bisericilor care, după ce a adus vii mulțumiri Bisericii Ortodoxe Române pentru găzduirea Consultației, și-a exprimat speranța că aceasta va aduce o contribuție importantă la pregătirea temei celei de a V-a Adunări Generale a Consiliului Ecumenic al Bisericilor, care va avea loc la Djakarta în 1975.

● În 6 iunie, ziua întronizării Prea Fericitului Părinte Patriarh Justinian de întîistătător al Bisericii Ortodoxe Române, oaspeții au luat parte la un Te-Deum oficiat în Catedrala Patriarhală. În aceeași zi, Patriarhia Bisericii Ortodoxe Române a oferit o masă oficială în cinstea participanților la Conferință.

Între 8—10 iunie, la invitația Î.P.S. Mitropolit Iustin al Moldovei și Sucevei, delegații străini au făcut o excursie în Nordul Moldovei, vizitînd mănăstirile: Agapia, Neamț, Humor, Voroneț, Sucevița, Moldovița și Dragomirna, precum și bisericile monumente istorice din Iași, Rădăuți și Suceava.

● Între 8 și 15 iulie 1974, o delegație a Bisericii Ortodoxe Române, compusă din: Î.P.S. Mitropolit Iustin al Moldovei și Sucevei, Î.P.S. Mitropolit Teoctist al Olteniei, P.S. Episcop Antonie Ploieșteanul, vicar patriarhal, și P.C. pr. Vasile Costin, ca interpret, a făcut o vizită la Patriarhia Ecumenică din Constantinopol.

La 9 iulie, delegația Bisericii Ortodoxe Române a fost primită în catedrala patriarhală din Fanar. Apoi a avut loc primirea oficială la Sanctitatea Sa, Patriarhul Ecumenic, Dimitrios I, în prezența tuturor membrilor Sfîntului Sinod al Patriarhiei Ecumenice. Au rostit cuvîntări Sanctitatea Sa Patriarhul Dimitrios I și Î.P.S. Mitropolit Iustin. În aceeași zi, delegația Bisericii noastre, însoțită de Î.P.S. Mitropolit Meliton al Calcedonului, a fost primită de prefectul guvernator al orașului Istanbul.

La 10 iulie, delegația Bisericii Ortodoxe Române a vizitat așezămintele patriarhale din insula

Halki fiind primită de șase mitropoliți și profesori de teologie.

În 11 iunie, s-a săvîrșit Sfînta Liturghie în Catedrala Patriarhală din Istanbul de către membrii delegației B.O.R. și un număr similar de ierarhi ai Patriarhiei Ecumenice. După slujbă, Î.P.S. Mitropolit Meliton al Calcedonului a rostit un cuvînt de bun-venit, la care a răspuns Î.P.S. Mitropolit Iustin al Sucevei. A urmat o masă oficială oferită de Sanctitatea Sa Patriarhul Dimitrios I, care a toastat pentru Prea Fericitul Patriarh Justinian, pentru Domnul Nicolae Ceaușescu, Președintele României, și pentru poporul român. Din partea delegației române a toastat Î.P.S. Mitropolit Iustin.

La 12 iulie, au avut loc convorbiri oficiale între delegațiile celor două Biserici. Patriarhia Ecumenică a fost reprezentată de Î.P.S. Mitropolit Meliton al Calcedonului, Președintele Comisiei Panortodoxe, împreună cu patru mitropoliți, doi diaconi, secretari și profesorul Feliadis.

La 13 și 14 iulie, delegația Bisericii Ortodoxe Române a vizitat Smirna, Efesul și Pergamul.

La 15 iulie, delegația noastră a făcut o ultimă vizită de rămas bun Sanctității Sale, Patriarhului Ecumenic Dimitrios I, care a oferit o recepție de despărțire.

În tot timpul vizitei, delegația Bisericii Ortodoxe Române s-a bucurat de o atenție deosebită din partea Patriarhiei Ecumenice.

În discuțiile avute cu acest prilej s-au făcut dese referiri la ecourile pozitive pe care le trezesc în lumea creștină realizările Bisericii noastre și relațiile dintre Biserică și Stat în România și s-au evocat bunele relații din trecut și generozitatea românească, în decursul istoriei, față de Patriarhia Ecumenică.

La sfîrșitul convorbirilor oficiale, delegațiile celor două Biserici au alcătuit și dat publicității un Comunicat Comun.

După întoarcerea delegației Bisericii Ortodoxe Române la București, Sanctitatea Sa Patriarhul Ecumenic Dimitrios I, a trimis Prea Fericitului Părinte Patriarh Justinian o scrisoare în care a menționat rezultatele îmbucurătoare ale acestei vizite.

La rîndul său, P.F. Patriarh Justinian a trimis Sanctității Sale Patriarhului Ecumenic Dimitrios I scrisoare de răspuns.

● Cu ocazia deschiderii la București a Conferinței Mondiale a Populației s-a săvîrșit Duminică, 18 august 1974, ora 17,30, în biserica Sfîntul Elefterie un serviciu religios ecumenic pentru participanții creștini la această întrunire.

Î.P.S. Mitropolit Nicolae al Banatului, împreună cu P.C. Consilier patriarhal Dumitru Soare, cu preoții slujitori ai bisericii Sf. Elefterie și cu doi diaconi de la Catedrala patriarhală au săvîrșit un Te-Deum la care au participat 60—70 delegați creștini, la Conferința Mondială a Populației, alături de credincioși aparținînd parohiei respective.

Printre participanți se aflau past. Dr. Paul Abrecht, directorul Comisiei Biserică și Societate a C.E.B., Mgr. Eduard Gagneau (Canada) și rev. Henry de Riedmatten O.P., reprezentanții Vaticanului la Conferință, ca și delegați ai Conferinței Creștine pentru Pace.

La Te-Deum a asistat și delegația Bisericii Vechilor Catolici din Elveția, aflată în vizită în țara noastră, condusă de P.S. Episcop Leon Gauthier și însoțită de P.S. Episcop-vicar Roman Ialomiteanul.



## Rugăciunile pentru morți (II)

În articolul precedent, am arătat că rugăciunile pentru morți se încadrează corect în învățătura și practica Bisericii Ortodoxe, având clare și puternice temeuri în Sf. Scriptură. Cu toate acestea, sînt unii credincioși creștini care tăgăduiesc îndreptățirea și corectitudinea rugăciunilor pentru morți. De aceea, în cele ce urmează vom prezenta obiecțiunile principale pe care le ridică acești credincioși creștini împotriva rugăciunilor pentru morți (după Prot. Dr. P. Deheleanu: Manual de sectologie, Arad 1948, p. 221—225) și răspunsul ortodox la aceste obiecțiuni.

Invocînd textele privitoare la judecata de apoi și în special textul de la II Cor. 5, 10: „Pentru că noi toți trebuie să ne înfățișăm înaintea judecării lui Hristos, ca să ia fiecare după cele ce a făcut prin trup, ori bine, ori rău” —, credincioșii creștini care se ridică împotriva rugăciunilor pentru morți susțin că este exclusă posibilitatea intervenției din partea celor vii pentru cei morți, întrucît Dumnezeu va judeca pe fiecare după dreptate, dînd fiecăruia răsplata sau pedeapsa cuvenită după faptele sale. Pe de altă parte, o judecată făcută pe baza intervenției altora n-ar mai fi după dreptate.

Or, și după învățătura Bisericii noastre fiecare va primi răsplata sau pedeapsa după faptele sale. Dar de aici nu rezultă că ar fi cu totul excluse îndreptățirea și folosul rugăciunilor celor vii pentru cei morți. Dovadă în acest sens este și faptul că la creștinii din Corint se practica — pe vremea Sf. Apostol Pavel — obiceiul ca unii să se boteze în locul unor rudeni sau prieteni de ai lor care au murit fără să fie botezați. Deci, practica așanumitul „botez substitutoriu” în nădejdea că în felul acesta vor scăpa pe respectivii de chinurile veșnice, sau cel puțin le vor ușura starea din viața de dincolo. Din textul de la I Cor. 15, 29, rezultă că Sf. Apostol Pavel nu dezaproabă acest obicei, ceea ce arată că Apostolul neamurilor recunoaște posibilitatea celor vii de a interveni — prin rugăciuni — la Dumnezeu pentru cei morți. De asemenea, Sf. Apostol Pavel susține — în mod direct sau numai indirect — posibilitatea celor vii de a interveni la Dumnezeu pentru cei morți (a se vedea în acest sens: Rom. 14, 7—9; Efes. 1, 9—10; Filip. 2, 10—11; Efes. 6, 18—19; I Tim. 2, 1; I Cor. 13, 8.13).

Un alt text, pe care încearcă unii credincioși creștini să-și întemeieze poziția lor de respingere a rugăciunilor pentru morți, este cel de la Ieremia 17, 5: „Așa zice Domnul: Blestemat fie omul care se încrede în om și își face sprijin din trup omenesc și a cărui inimă se depărtează de Domnul.” Pe acesta ei îl interpretează în felul următor: Fără îndoială, Dumnezeu osîndește aspru pe cei ce se bizuiesc pe intervenția altor oameni în favorul mîntuirii lor.

Dar interpretarea aceasta nu este nici pe departe justă, căci în acest text sînt osîndiți numai acei oameni care — fiind îndepărtați cu inima de Dumnezeu („a cărui inimă se depărtează de Domnul”) — își pun nădejdea mîntuirii exclusiv în ajutorul de la oameni și nu în ajutorul de la Dumnezeu. De aceea, ei și merită toată osînda din partea lui Dumnezeu. Rezultă, deci, că în acest text nu sînt osîndiți și acei oameni care așteaptă de la semenii lor mijlociri pentru ei în fața lui Dumnezeu.

Dacă textul acesta n-ar avea înțelesul precizat de noi mai sus, ar însemna atunci că ar trebui să socotim căzut sub această osîndă și pe Apostolul neamurilor, care — după cum am văzut în articolul precedent — cere de la credincioșii săi să facă rugăciuni către Dumnezeu pentru el, după cum și el însuși face rugăciuni pentru alții și nădăduiește în roadele acestor rugăciuni.

Pe de altă parte, însuși Mîntuitorul recomandă aceste rugăciuni pentru morți prin cuvinte și îndemnuri ca acestea: „Și orice veți cere întru numele meu, aceea voi face... Dacă veți cere ceva în numele meu, eu voi face” (Ioan 14, 13—14). De asemenea: „Orice păcat și orice hulă se va ierta oamenilor, dar hula împotriva Duhului Sfînt nu se va ierta. Celui care va zice cuvînt împotriva Fiului Omului, se va ierta lui; dar celui care va zice împotriva Duhului Sfînt, nu i se va ierta lui, nici în veacul acesta, nici în veacul ce va să fie” (Matei 12, 31—32). De unde rezultă că alte păcate — decît cele împotriva Duhului Sfînt — pot fi iertate și în veacul viitor. Ceea ce însemnează că aceste cuvinte ale Mîntuitorului

sînt un îndemn indirect către credincioși de a face cu osîrdie rugăciuni pentru cei morți.

În concluzie la adevărata interpretare a textului în discuție, trebuie să subliniem: Este exclus ca în acest text invocat de creștini contrarii rugăciunilor pentru morți, să se nege posibilitatea, necesitatea și folosul rugăciunilor făcute de cei vii pentru cei morți. Cu atît mai mult, cu cît în acest text este vorba despre cu totul altceva.

Creștinii contrarii rugăciunilor pentru morți se mai provoacă la următorul text biblic: „Și iarăși a zis Domnul: Să nu intri în casa celor ce jelesc și să nu te duci să plîngi și să jelești cu ei... Și vor muri cei mari și cei mici în pămîntul acesta și nu vor fi îngropați și după ei nimeni nu va plînge, nimeni nu-și va face tăieturi, nici se va tunde pentru ei. Nu se va frînge pentru ei pîine de jale ca mîngîiere pentru cel mort; și nu li se va da cupa mîngîierii ca să bea după tatăl lor și după mama lor” (Ieremia 16, 5—7). Pe acesta îl interpretează în sensul c-ar dovedi că rugăciunile pentru morți ar fi nefolosoare și, deci, de prisos, pentru că nu dau nici un rezultat.

Dar în textul acesta este vorba numai despre acei păcătoși care s-au făcut vinovați de păcate grele; ceea ce însemnează că pentru morții mai puțin păcătoși se poate frînge pîine întru pomenirea lor. Acesta este sensul ce rezultă din lămurirea pe care ne-o dă contextul (vezi cu deosebire v. 10—13). Dacă textul n-ar avea acest înțeles, atunci ar rezulta din el că morții n-ar trebui să fie îngropați, ceea ce nici contrarii rugăciunilor pentru morți nu admit.

În fine, creștinii contrarii rugăciunilor pentru morți se mai provoacă la textul: „Că nu este întru moarte cel ce te pomeneste pe tine. Și în iad cine te va lăuda pe tine?” (Ps. 6, 5). De aici ei desprind concluzia că sufletele celor morți nu și-ar mai păstra starea de conștiință, ci ar fi amorțite și inconștiente. În consecință, nici ele însele nu-și pot ajuta cu nimic și nici cei vii nu le-ar putea fi de vreun folos.

Numai că în acest text nu este vorba despre ceea ce susțin contrarii rugăciunilor pentru morți. Căci înțelesul corect al acestui text este următorul: Psalmistul cere ceva de la Dumnezeu pînă cînd este încă în viață, pentru că după moarte — zice el — nu se mai poate ruga și nici să ceară ceva de la Dumnezeu. Prin urmare, în acest text nu se tăgăduiește nemurirea sufletului și nici starea de conștiință a sufletelor celor ce au murit cu trupul. De asemenea, nu se tăgăduiește folosul rugăciunilor pentru morți.

De altfel, nemurirea sufletului și starea lui de conștiință deplină după despărțirea lui de trup este mărturisită limpede în Sf. Scriptură (a se vedea în acest sens textele: Marcu 12, 27; Luca 20, 34—38; 16, 22—24; Apoc. 4, 10—11; 5, 8—14).

În concluzie finală, obiecțiunile ridicate de către contrarii lor fiind neîntemeiate, rămîne că rugăciunile pentru morți sînt justificate și folositoare.

C. Sirbu

## A sosit iarna

Cerul norii și-a cernut  
Și zăpada a căzut  
Peste cîmpul înghețat  
Peste codru, peste sat.  
Vîntul rupe pomii goi,  
Iarna a sosit la noi;  
Dar cu iarna — vai ce bine —  
Sfîntul Nicolae vine  
Și aduce la copii  
Daruri multe, bucurii.  
Deci, copiii mei iubii,  
Dacă vreți ca să primiți  
Daruri mari sau mititele  
Să vă cam lăsați de rele...  
Fiți mai buni, ascultători,  
C-atunci creșteți mărișori,  
Nalți ca bradul cel frumos,  
Patriei de mult folos!

Nicolae Isac  
cînt. bis. Zlaști — Hunedoara

## Din colindele noastre de Crăciun

### Astăzi s-a născut Hristos

Astăzi s-a născut Hristos,  
Mesia chip luminos.

Lăudați și cîntați  
Și vă bucurați!

Mititel, înfășețel,  
În scutec de bumbăcel.

Lăudați...

Vîntul bate, nu-l răzbate,  
Neana ninge, nu-l atinge.

Lăudați...

Și de-acum pînă-n vecie  
Mila Dommului să fie.

Lăudați și cîntați  
Și vă bucurați!

### Cerurile s-au vorbit

Cerurile s-au vorbit  
Din Apus la Răsărit,  
Un Prunc mic au izvodit  
Și pe pămînt a venit;  
Din urît făcu frumos  
Și curat din păcatos.  
Coborît-a ceru-n jos  
Într-un Cuvînt luminos  
Și pe noi ne-a ridicat  
De-a dreapta ne-a așezat,  
Lîngă Tatăl lăudat  
Fire-ar binecuvîntat.

### Trei păstori

Trei păstori se întîlniră  
Și așa se sfătuiră:  
Haideți fraților să mergem  
Floricele să culegem  
Și să facem o cunună,  
S-o mpletim cu voie bună  
Și s-o ducem lui Hristos  
Să ne fie de folos.

## Prăznuirea Sf. Iosif cel Nou de la Partoș

Cu ceremonialul devenit deja tradițional, în acest an la catedrala mitropolitană din Timișoara a avut loc prăznuirea Sfîntului Iosif cel Nou de la Partoș, fost mitropolit al Banatului între anii 1650—1653. Pomenirea Sfîntului a început odată cu vecernia din seara zilei de 14 septembrie, după ce la vecernia din Duminică precedentă corul catedral a executat „Oratoriul Sfîntului Iosif de la Partoș”, compoziție a maestrului Filaret Barbu. Vecernia din preziua praznicului a fost oficiată de I.P.S. Mitropolit Nicolae al Banatului, împreună cu un sobor de preoți și diaconi. În cadrul acestui serviciu religios racla cu osemintele Sfîntului a fost luată de pe postamentul ei obișnuit și, după ce s-a înconjurat biserica, a fost depusă pe solee, în fața ușilor împărătești și s-a deschis spre a se oferi credincioșilor posibilitatea de a venera sfintele moaște. În cadrul acestei slujbe, P.C. Cons. Constantin Comșulea a vorbit credincioșilor despre Sfîntii ca modele de viață creștină. După terminarea slujbei, preoți anume rînduiți, împreună cu mulți credincioși au rămas toată noaptea în priveghere. În dimineața zilei de 15 septembrie, ziua praznicului s-a oficiat utrenia și maslul de obște, iar la ora 9,30 a început Sf. Liturghie slujită de I.P.S. Mitropolit Nicolae al Banatului. În cursul ei, a fost hirotonit diacon profesorul Nicolae Belean de la Seminarul teologic din Caransebeș. După cuvîntul de învățătură al Inalt Prea Sfîntiei Sale — s-a făcut cuminicarea credincioșilor care s-au pregătit a primi Sfînta Taină.

După masă la ora 18 a avut loc vecernia, în cursul căreia racla Sfîntului a fost dusă la locul de pe postament, iar înainte de sfîrșitul slujbei, P. Cuv. arhim. Timotei Seviciu, vicar eparhial, a vorbit despre locul sfîntului Iosif cel Nou în conștiința credincioșilor, după care corul catedral a cîntat „Requiemul”, compus tot de maestrul Filaret Barbu.

Sărbătoarea Sfîntului Iosif cel Nou de la Partoș s-a săvîrșit și în cuprinsul Arhiepiscopiei Timișoarei și Caransebeșului, cu osebire la bisericile care îl au drept hram sau patron duhovnicesc.

Prot. Gheorghe Geția